

Muž, který
kráčal
za smrtou

N O R A B A R Á T H O V Á

Nora Baráthová

Muž, ktorý kráčal za smrťou

OTADPO

2022

**Vernosť prisahám
iba raz.**

Jakub Kray

Obsah

Kto má právo na milosť.....	7
Mesto a hrad	21
Pro Libertate!	63
Ústup zo slávy	151
Codrus	225
Aj zradcom sa odpúšťa	239
Nepokojné mesto	241
Meč a srdce.....	243
Muž, ktorý kráčal za smrťou.....	244

Kto má právo na milosť

1.

Do veľkých okien udieral besnejúci sneh.

Zotmelo sa. Sviece na stole, potiahnutom čiernym súknom, prevzali svoju moc.

Prítomní povstali: rozsudok. V radnej sieni slobodného kráľovského mesta Kežmarok zasadal vojenský súd. Súd, ktorý nevypočúva, iba odsudzuje. Ale také sú už súdy víťazov nad porazenými. Obžaloba niekdajšieho kandidáta na kežmarský notársky úrad Lukáša Meltzera bola viac ako účinná.

Obžalovaný Jakub Kray sotva vnímal reči sudcov, sotva počul, že jeho druhovia senátori Szakmáryovci, Mudrányi, Cornides, Sponer a Lang sú pre nedostatok dôkazov oslobodení a Jozef Hulík sa v neprítomnosti odsudzuje na stratu hlavy a majetku; zbadal sa až pri mene Martina Lányiho.

Rozsudok čítal nový richtár Martin Dévay.

„... za vlastizradu, napomáhanie prívržencom Rákócziho a navádzanie mestskej rady proti jeho cisárskemu veličenstvu,

za vedenie nezmyselného odporu mesta sa odsudzuje na trest smrti štátim.“

Ale starým vojacom, ako bol Martin Lányi, to ani nepohlo. Ani ironický úsmev nestratil.

Potom začali čítať rozsudok nad Sebastiánom Toportzerom. Starý cechmajster sotva stál na nohách. Rana z boja na ramene mu začala černieť, dostal otravu krvi. Vedel, že o pár dní s ním bude koniec aj bez meča. Trest smrti štátim. Druhýkrát.

„Chvalabohu,“ povedal ticho Toportzer, „len keby to bolo čím skôr!“

Dévay sa na chvíľu zadrhol v čítaní, ale hneď sa spamätal:

„Jakub Kray, narodený 24. apríla 1661 v Bardejove, richtár mesta Kežmarok, vyslanec a dôverný priateľ buriča a dobrodruha Františka Rákócziho, previnil sa proti zákonom svätej cisárskej ríše tým, že donútil kežmarských mešťanov prisahať vernosť rebelovi Rákóczimu a otvoril brány jeho vojskám, ako zas neskôr nútil mesto na odpor proti armáde jeho cisárskej milosti. Preto je vinný, a za zradu vlasti a jeho cisárskeho veličenstva odsudzuje sa na trest smrti stratou hlavy! Dané v Kežmarku roku Pána 1709, 14. decembra.“

Namiesto aplauzu kričiace ticho.

„Mesto sa vlastne previnilo celé,“ nevychutnal celkom účinok rozsudku cisársky maršal Heister, „ale súd milostivo rozhodol, že na výstrahu potresce iba troch najhlavnejších buričov.“

„Máte posledné slovo, páni,“ prihovoral sa k odsúdeným cisársky generál Ebergényi. Potom vyzval prvého:

„Pán Martin Lányi! Chcete niečo povedať?“

„Doteraz ste mi právo slova neudelili. Teraz je už zbytočné,“ mrdol plecami Lányi.

„Vy, pán Sebastián Toportzer?“

„Kedy to bude, páni?“

„Nedeľu si tým kaziť nebudeme. V pondelok šestnásteho.“
Cechmajster prikývol. Viac nechcel. Toľko, hádam, vydrží.

„Vaše slovo, pán Kray?“

„Ja mám čo povedať,“ vystrel sa mohutný muž.

„Vy sa teda necítite vinným?“ usmial sa maršal.

„Nie. Konal som len podľa svojho svedomia. Obvinili ste nás, páni, že sme naviedli mešťanov, alebo ešte lepšie – donútili ich prisahať vernosť kniežaťu Rákóczimu. Žiaden zdravý rozum však nepochopí, ako môžu traja ľudia donútiť na niečo pár tisícové mesto!“

„Ale buričmi ste boli!“ nedal sa presvedčiť Heister.

„Bol som Rákócziho vyslancom, to nezapieram, za to sa necítim vinný, ba naopak, som rád, že som splnil svoju povinnosť voči vlasti!“

„Prosím vás, čo je to vlastne tá vaša vlasť?“

„Vy ste Rakúšania, páni, tak to necítite. Nepoznáte našich ľudí, ktorých ste utláčali, nedovolili ste spolu sa podieľať na vláde našim šľachticom a veľmožom! Len preto sme povstali! Nič iné sme nechceli, len rovnosť a menej biedy!“

„Jakub Kray,“ povedal znova Heister, „škoda, že musíte padnúť práve za tú vašu fantastickú pravdu. Povedzte, nebude vám toho všetkého ľúto? Ste v najlepšom veku!“

„Neľutujem nič, čo som spravil. Iba to, že som neurobil viac!“

Heister sa ironicky usmial:

„Povedzte, čo ste dosiahli vy s Rákóczim, čo? Nič! Pokúšali ste sa vyvrátiť z koreňa mohutný strom a mysleli ste si, že sa to práve vám dvom podarí!“

„Pán maršal, niekedy sú také víchrice, ktoré nevyvrátia len jeden strom, ale celý les!“

Maršal stuhol.

„Odvedte ich!“

Ebergényi pozeral za odchádzajúcimi a ticho vyprskol.

„Čo vám je smiešne?“ oboril sa naňho Heister.

„Vlastne nič. Iba to, že Rákóczi dobre vedel, akých si má vybrať vyslancov!“

Väzenská cela bola pod radnicou, stačilo zísť len pár schodov do podzemia.

„Dobre, Jakub,“ povedal Toportzer.

Kray sa pohrdavo usmial.

„Mal som mu toho povedať viac.“

„To si mal,“ súhlasil aj Lányi, keď sa pritiahol k slabému ohníku. „Ty, Jakub, vieš, prečo vlastne prídeš o hlavu?“

„Čo by som nevedel!“

„Ale nevieš! Nie pre Rákócziho! Pre Máriu, tvoju ženu!“

Nad mestom sa tiahol zápach pohoreniska. Ako mrak nad ním visel smútok, neistota a strach. Vtedy už celé Uhorsko vedelo, že 12. decembra 1709 cisárske vojská maršala Heistera dobyli kurucké hniezdo – slobodné kráľovské mesto Kežmarok. O pár hodín vedela aj celá Spišská župa, že maršal Heister odsúdil troch popredných kežmarských mešťanov na stratu hlavy.

Ľudia sa rýchlo schovávali do svojich príbytkov so strachom, či ich zase v noci nevyrabujú cisárske vojská, alebo aká pohroma zase na nich čaká.

Martin Dévay, teraz už richtár Kežmarku, sa vracal domov za tmy. Po jeho boku vykračovali dvaja cisárski vojaci. Márne sa však richtár obával pomsty, občanov teraz viac zaujímali ich vlastné životy a majetky. Richtár vošiel do tmavej izby.

„Prečo nesvietiš?“ zbadal pri stole syna.

„Mám radšej tmu.“

„Nemusíš sa báť, vojaci nás strážia.“

„Ja sa nemám čoho báť!“ vstal mladý Martin.

Richtár na neho prekvapene pozrel.

„Ako sa to skončilo s tými troma... bol už súd?“

„Ty si nebol na námestí?“

„Nie... nechcel som, aby na mňa ľudia ukazovali!“

Otec prepočul tichú poznámku.

„Čo by bolo. Dostali smrť ako každý vlastizradca.“

„Smrť?“

„Zaslúžili si niečo iné?“

„Tak ty si Kraya poslal na smrť? Ale keby zvíťazil Rákóczi, ty by si bol vlastizradcom! Ale teba by Kray nebol nikdy udal, ako ty jeho!“

„Urobil by to práve s takou radosťou ako ja, syn môj!“ zasmiel sa richtár.

„Preboha, prečo ste sa tak nenávideli?“

Muž mávol rukou.

„Zapál sviečky, nech tu nie je ako v hrobe!“ zdrsnel mu hlas, až sa sám začudoval.

Zmrznutý vojak nepokojne podupkával po snehu. Preklínal všetkých veliteľov, ktorí mu prikázali strážiť dom kežmarského richtára! Nuž keď je lotor, nech sa bojí! Vraj zradil niekdajšieho najlepšieho priateľa, hovoria ľudia.

Vojak odrazu spozornel – blížila sa k nemu tmavá postava.

„Kto je?“ uchoпил pevnejšie zbraň.

„Hľadám richtára Dévaya!“

„Čo s ním chcete?“

„Hovoriť.“

„Dobre. Koho mu ohlásiť? Kto ste?“ vojak zjemnil tón, lebo žena bola príliš krásna.

„Mária Krayová!“

Richtár Dévay ostal bez slova, keď pred sa pred neho postavila ohlásená návšteva. Teda predsa prišla... prosiť? Mária Krayová si nesadla, hoci ju vyzýval.

„Hneď pôjdem,“ dodala na ospravedlnenie.

„Martin, iste vieš, prečo som za tebou prišla.“

„Ja nič nezmôžem, Mária...“

„Ty si zradil Jakuba a ostatných!“ prerušila ho.

„Sami boli vlastizradcovia!“

„Ak niekto zradil vlast, si to ty, Martin!“

Dévay sa usmial a prihľadil si čierne vlny, ktoré už pomaly začínali šedivieť, ale napriek tomu ho kežmarské ženy neprestali sprevádzať pohľadmi.

„Slúžim cisárovi, svojmu pánovi, Mária. Jakub slúžil buričovi a rebelovi.“

„Potom nechápem, ako je možné, že za rebela bojovali toľké tisíce,“ povedala posmešne. „Nechajme to, Martin. Prišla som za tebou pre niečo iné. Ty si teraz všemohúci v tomto meste, teba vymenoval Heister za richtára, od teba všetko závisí. Preto ťa prosím... prosím o život Jakuba. Viem, že ho nenávidíš, hoci ste boli toho roku, keď sem prišiel, priatelia na život a na smrť, ale...“

Podišiel k nej.

„Mária, ty predsa sama dobre vieš, prečo sme prestali byť priateľmi.“

„Ale veď Jakub za to vôbec nemohol!“

„Ty nevieš, ako mi vtedy bolo,“ pokračoval a nevnímal odpoveď. „Ani to nikdy nepochopíš, nikto to nepochopí! Čo ešte chceš, Mária? Aby som omilostil toho, čo mi ukradol šťastie a urážal ma pri každej príležitosti?“

Čakal odpoveď, ale Mária stála chvíľu bez slova.

„Lutujem, že som sem prišla,“ povedala napokon. „Teraz sa hnuším sama sebe. Ale nezabudni, Martin, spravodlivosť existuje, aj keby si ju ty a tvoji priatelia chceli celkom zničiť!“

Richtár chcel ženu zadržať, ale vyhla sa mu a vyšla von.

„Nechaj ju,“ ozval sa syn.

„Ty si tu?“ obrátil sa prudko richtár.

Mládenec mlčal.

„Táto žena mohla byť tvojou matkou,“ povedal prekvapujúco ticho richtár.

„Viem. Ľudia mi hovorili, ale ty si mi nikdy... Mojou matkou, žiaľbohu, nebola.“

„Nebola! Ale to iba kvôli tomu... A ja na to nezabudnem! Nikdy!“

Generál Ebergényi zamyslene popíjal dobré víno majiteľa kaštiela v Strážkach Baltazára Stansitha. Do kaštiela ho priviedol knieža trinástich spišských miest Teodor Lubomirski, Stansithov priateľ. Za tých pár dní, čo boli spoločne v Kežmarku, zistili, že Poliak a Maďar si majú čo povedať! Ebergényi bol jedným z mála maďarských generálov, ktorí ostali verní cisárovi Jozefovi.

„Ja som Kraya varoval,“ zašomral Lubomirski, lebo aj tu sa hovorilo len o Kežmarku.

„Kedy?“ spýtal sa Stansith.

„Asi pred rokom.“

„A nič?“

„Nič. Ostal verný Rákóczimu až doteraz.“

„Ozaj, ani jeden neprosil o milosť?“

„Nie.“

Šľachtici opäť stíchli.

„Škoda Kraya, je to schopný človek,“ ozval sa opäť Stansith.
„Nedalo by sa mu nejako pomôcť?“

„A ako?“ pokrčil plecami Ebergényi. „Maršal sa nedá uprosiť!“

„Čo maršal! Žiadať milosť od cisára! Do Viedne je síce ďaleko a takéto počasie...“

Lubomirski sa ticho usmial, ale páni jeho úsmev postrehli.

„Všetko záleží na Krayovom synovi,“ povedal napokon.

„Ako to?“

„Verím vám, páni, že ma neprezradíte. Krayov najstarší syn slúži v mojom vojsku. Prišiel za mnou hneď po dobytí mesta. Dal som mu odporúčanie k cisárovi do Viedne a hneď aj odišiel.

„Dobre, Teodor,“ povedal Stansith. Maďarský generál vystrel ruku k Poliakovi a pevne mu ju stisol.

„Len aby stihol včas,“ povedal ticho Lubomirski.

Pilo sa aj na kežmarskej radnici. Okrem Ebergényiho a Lubomirského tu bola celá generálska elita a, samozrejme, noví kežmarskí radní páni. Zapíjali víťazstvo. Pánov obsluhovali synovia povýšených otcov. Mestskí sluhovia sa tej pocty vzdali.

„Nech žije cisár!“

„Smrť zradcom!“ zakontroval Lukáš Meltzer. „Nalej, Martin!“

Maršal Heister s pobavením pozeral na podobnosť Dévayovcov: ako keby syn otcovi z oka vypadol.

„Zdochnú, aj keby prišla milosť!“ povedal Meltzer.

„To by ste si málo cenili cisárov podpis,“ uprel na neho pokojné oči generál Löffelholz. Bol celkom oddaný cisárovi, ale nenávidel zradcov.

„Vy by ste zradcov omilostili?“

„Vždy rešpektujem rozhodnutie jeho cisárskeho veličenstva!“

„Nebojte sa, žiadna milosť dovedy nepríde!“ povedal Heister.

„A ja len to nechápem,“ vystrel sa Juraj Götz, „ako sa tí dvaja chalani prešmykli cez naše stráže!“

„To je pravda! Z mešťanov im určite nikto nepomohol, tí sú verní jeho cisárskemu veličenstvu!“

„Rád by som vedel, koľkí by skutočne počúvli náš rozkaz,“ ozval sa znova Löffelholtz. „Videl som prísahu vernosti cisárovi. Odriekalo ju veľmi málo ľudí, poväčšine len otvárali ústa. Preto som presvedčený, že sa tí Krayovi chlapci s pomocou ostatných do Viedne dostanú!“

„Ale odtiaľ sa už nestihnú vrátiť!“

„A čo keď áno?“

„Tak neodkladajme popravu!“ vyskočil Meltzer.

„Nedeľu nebudeme znesväcovať!“ zasiahol Heister. „Treba posilniť strážu pri bránach!“

„Naši vojaci tých dvoch nepoznajú.“ povedal Löffelholtz. „Musia s nimi byť aj nejakí Kežmarčania.“

„Lepšie by ich bolo zadržať na ceste, aby nedošlo pri bránach k nejakému škandálu!“ povedal Götz.

„Ale kto to urobí?“ spýtal sa Heister.

„Ja to urobím!“

Na jasný hlas Martina Dévaya mladšieho spozorneli všetci prítomní.

„Ako to chceš spraviť?“ obrátil sa k nemu Heister.

„Vyjdem im oproti na hlavnú cestu, a tam ich zadržím. Považujú ma za priateľa, budú mi veriť.“

„Bravo! Vezmi si vojakov, koľko chceš, a choď!“

„Vaša milosť, pôjdem sám a hneď zajtra. Inak by to bolo po-
dozrivé!“

„To je odvaha! Dobre, chlapče. Ak to urobíš, odmena ťa ne-
minie! A potom mi hovorte, pán generál,“ obrátil sa Heister
k Löffelholtzovi, „že Kežmarčania nie sú verní jeho cisárskemu
veličenstvu!“

Dom Jakuba Kraya stál v bezprostrednej blízkosti vstupnej mestskej Vyšnej brány. Bol tichý ako všetky domy v Kežmarku. Martin Dévay sa premohol a vošiel dnu. Tam našiel Máriu Krayovú, najmladšieho Alexandra Kraya a Daniela Lányiho. Syn odsúdeného prišiel k rodine Krayovcov natrvalo a nikto sa nad tým nepozastavil.

Mária Krayová udivene vstala. Len nedávno bola v dome jeho otca a...

„Odpusťte, urodzená pani, že prichádzam do domu, kde je meno Dévay prekliate, ale... Neviem, čo sa stane, no chcem, aby ste vy jediná poznala pravdu. Idem za vašimi synmi. Neľakajte sa, urodzená pani, akýsi poľský vojak vyzradil, že Jakub a Pavol išli po milosť. Cisárski ich chcú zadržať, ale nevedia ako. A ja oboch poznám.“

„Chceš ich varovať, Martin?“

„Nie. Chcem tú milosť, ak ju dostanú, preniesť do Kežmarku sám. U mňa ju nebudú hľadať.“

Žena privrela oči. Bolo toho na ňu priveľa.

„Ty si proti otcovi, Martin?“ nezdržal sa Lányi.

„Ja som dlžníkom urodzenej panej... robím to len kvôli nej a viem, že mi verí!“

„Verím ti, Martin.“

Jeho cisárske veličenstvo pozeralo trochu zvedavo na dvoch mladých ľudí, ktorých prijalo bez dlhšieho čakania. Mali so se-

bou odporúčanie kniežaťa Lubomirského s prosbou, aby boli vypočutí ihneď.

„Nech odpustí našu smelosť vaša cisárska jasnosť,“ ozval sa Jakub Kray mladší, „ale prišli sme až z Kežmarku zo Spiša prosiť o milosť... o život nášho otca. Je vinný podľa zákonov našej krajiny, ale svoju vinu môže napraviť inak, nemusí byť potrestaný smrťou!“

Panovník mlčky počúval. Meno Jakuba Kraya poznal tak dobre ako všetky ostatné mená na čiernej listine.

„Vaše veličenstvo jediné môže prisúdiť spravodlivosť. Páni generáli sú spravodliví, viem, ale prísní!“

Pavol mlčal. Boli mu z duše odporné bratove reči, i keď vedel, že inak hovoriť nemôže. Ale počul i to, že cisár Jozef nie je taký krutý ako jeho predchodcovia.

„Chceš veľa, synu,“ prehovoril napokon panovník. „Ale ceníme si, že si si vedomý viny svojho otca.“

„Vaša jasnosť, som vojakom u kniežaťa Lubomirského, ktorý, hoci je Poliak, pomáha verne vášmu veličenstvu. Slúžim teda vlasti a viem, že sa otec previnil, no napriek tomu prosím o jeho život! Je nás doma päť, a takto by sme stratili živiteľa rodiny!“

„Prečo ste mu hneď nevyhovorili službu u Rákócziho? Vtedy ste si nemysleli, že koná proti zákonu? Vtedy vám nechýbal, keď odchádzal do Poľska, Pruska, Ruska a nevieme ešte kdekade?“

„Vaša osvietenosť,“ ozval sa Pavol, „chýbal nám aj vtedy, keď odchádzal na dlhé cesty. Ale vždy sa vracal. Lenže teraz... z onoho sveta niet návratu!“

Panovník si až teraz uvedomil podobnosť oboch bratov. Iste sú po otcovi. Nikdy ho nevidel, ale istotne budú po ňom. Sy-

novia sa vždy podobajú na otcov: aj tvárou, aj povahou. Len škoda, že to v tomto prípade nebolo opačne, že ten otec nie je po synoch.

„Kežmarok sa vzdal,“ pokračoval Jakub. „Deväť radných pánov bolo uväznených. Vaša jasnosť, neprosím iba o život svojho otca, ale aj za nich, lebo títo páni sa ničím neprevinili!“

„Tak ty prosíš aj za druhých?“

„Prosím za všetkých, vaša jasnosť! Poznám spravodlivosť vášho veličenstva a verím, že sa opäť preukáže a nedovolí, aby sa brali životy len tak!“

„Len tak?“ zopakoval cisár Jozef.

„Ludia si navzájom životy nedávajú, len berú,“ ozval sa opäť Pavol.

„Máš pravdu, synu,“ povedal panovník zamyslene, „ale žiadate veľa. Kedy dobyli naše vojská Kežmarok?“

„Dvanásteho decembra, vaša jasnosť.“

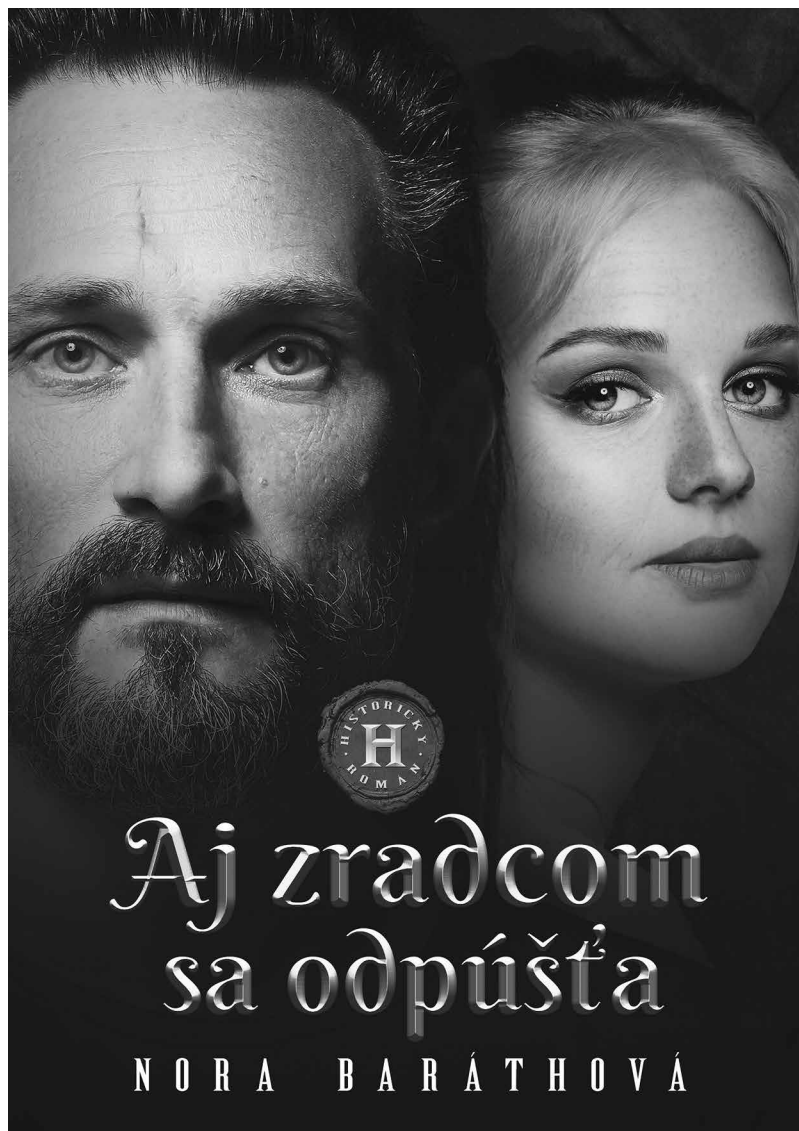
„Dvanásteho? Ako ste sa za taký krátky čas dostali do Viedne?“ udivil sa cisár necisársky.

„Išlo predsa o životy, vaša milosť!“

Panovník uznanlivo kývol hlavou a zazvonil.

Do miestnosti nečujne vstúpil ďalší človek. Bez vyzvania si sadol a vzal do ruky brko.

„Píš,“ obrátil sa cisár k nemu, „píš takto: My, Jozef I., z Božej milosti cisár...“

Aj zradcom
sa odpúšťa

N O R A B A R Á T H O V Á

Nora Baráthová

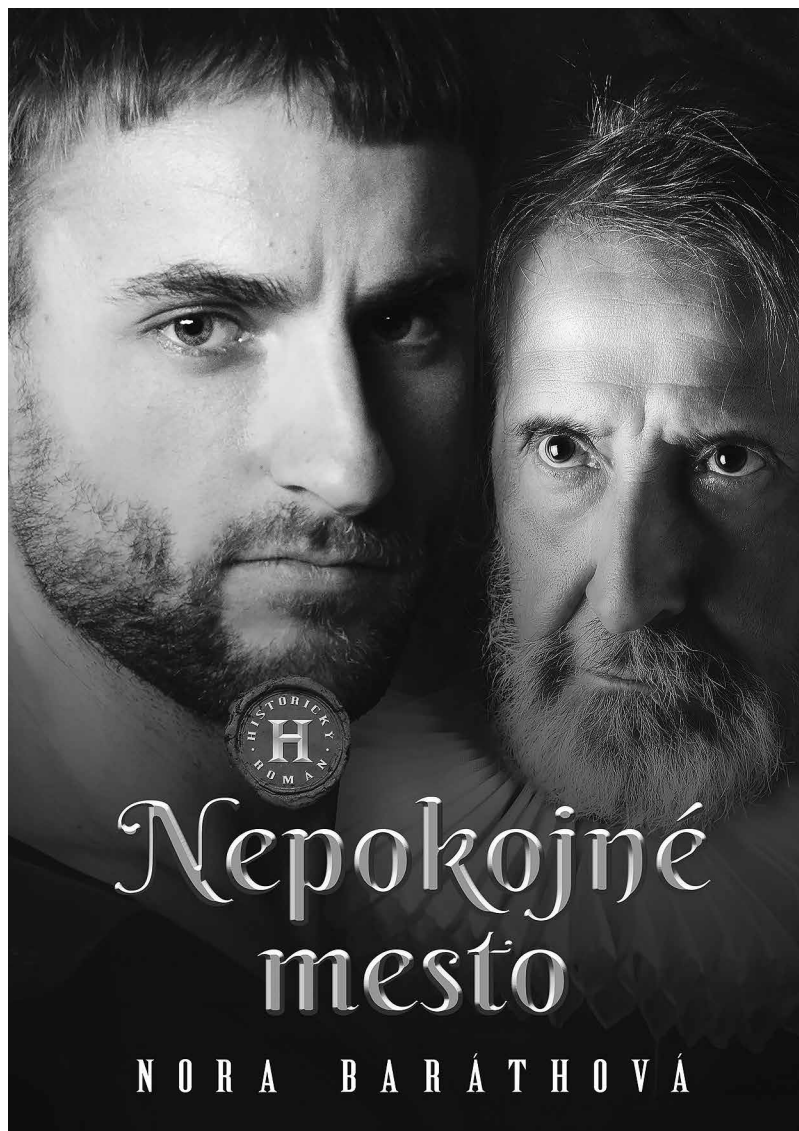
Aj zradcom sa odpúšťa

2. diel série

Bez ľútosti ho poslal na šibenicu. Zradil priateľstvo, mesto i vlastnú česť. Martin Dévay sa postavil na nesprávnu a temnú stranu. Zatúžil po pomste, ktorú aj dokonál. Jakub Kray je mŕtvy a zradcovi už nič nestojí v ceste za mocou a dávnou láskou.

Strhujúci príbeh sa odohráva na začiatku 18. storočia. V krajine doznieva neúspešné Rákocziho povstanie a nádej na lepšiu budúcnosť sa rozplynula. Do života ľudí sa pomaly vracajú trpké cisárske nariadenia a buriči musia byť potrestaní. Mešťania sa ešte nestihli spamätať z Dévayovho podrazu a vojenského plienenia a už musia čeliť zúriacej morovej epidémii. Podarí sa im zachrániť si život? Pomôžu im staré babské rady? Dokáže Krayova rodina odpustiť bezcitnému zradcovi Dévayovi? A je vôbec možné zabudnúť na veľkú krivdu?

Historický román *Aj zradcom sa odpúšťa* od spisovateľky a historičky Nory Baráthovej je voľným pokračovaním románu *Muž, ktorý kráčal za smrťou*.

Nora Baráthová

Nepokojné mesto

3. diel série

Vyplienené domy, utláčani mešťania a bezcharakternosť pánovníka, ktorý sa nezastaví pred ničím. Slobodné kráľovské mesto trpí dlhé desaťročia pod krutovládou rodu Thököly, najhorších zemepánov, akých si mohlo priať. Inak tomu nie je ani v polovici 17. storočia. Hradný pán Štefan Thököly odmieta mešťanom uznať akékoľvek práva.

Poslednou nádejou pre trpiaci ľud je Žigmund Moes. Do nepokojného mesta sa vracia po rokoch. V hlave mu víria bolestné spomienky na nebohú milovanú Máriu. Ťažké srdce má aj na otca, ktorý bránil ich veľkej láske. Moes teraz stojí pred neľahkou úlohou – vrátiť do ulíc mesta pokoj. Na ceste za slobodou sa stretáva s intrigami a trpkou chuťou peňazí. Za práva mesta bojuje spolu s mešťanmi najlepšie, ako vie. Oporu má v mladej Judite, ktorá však miluje hradného vojaka. K tomu všetkému v nepokojnom meste vyčíňa tajomný vrah, ktorý siahne aj na jeho život.

Podarí sa Moesovi vy dobyť drahocennú slobodu a vrátiť do mesta pokoj? Zvíťazí statočnosť nad mocou peňazí? Zmieri sa so svojím otcom a nájde ešte lásku?

Aj o tom sa dočítate v historickom románe zo slovenského prostredia z pera spisovateľky Nory Baráthovej.

Meč a srdce

NORA BARÁTHOVÁ

Nora Baráthová

Meč a srdce

4. diel série

Prichytení votrelci utekajú z mesta nahí, protivníci strieľajú tvarohovými guľami, kat si brúsi meč. Neustále súperenie a storočná vojna medzi slobodnými kráľovskými mestami neutícha.

Príbeh sa začína husitským plienením spišských miest v 15. storočí. Nešťastnú situáciu využijú vo svoj prospech mestskí predstavitelia a ich dôkladne premyslené klamstvo ešte viac rozdúcha vášne. Vážne zmeny sa dejú aj na pôde cirkvi, kam prenikajú reformačné myšlienky Martina Luthera.

Vo víre mocenských a náboženských bojov sa nečakane objaví láska. Dokáže vzťah dvoch mladých ľudí zo znepriatelených miest priniesť mier? Alebo práve naopak, vystupňuje napätie? Podarí sa odhaliť dlhoročné klamstvo a nastoliť spravodlivosť?

O tom všetkom sa dočítate v historickom románe od spisovateľky Nory Baráthovej, ktorá opisuje dobové udalosti nielen s vážnosťou, ale aj humorom.

Muž, ktorý kráčal za smrťou

Všetky práva vyhradené. All rights reserved.

Vydalo vydavateľstvo JADRO.SK s.r.o. Kežmarok v roku 2022

www.jadro.sk

Text: © PhDr. Nora Baráthová

Obálka: © Cover Art by Benin Basim, Depositphotos

Sadzbu zhotovil: Jaroslav Šleboda – JADRO, www.lacna-tlac.sk

Ilustrácie: Mgr. art. Jozef Česla

Korektúra: Mgr. Zuzana Pavlisová, PhD.

Technický redaktor: Jaroslav Šleboda

Počet strán: 244

Vydanie: druhé, 2023

ISBN 978-80-89426-67-6

ISBN 978-80-89426-68-3 PDF

ISBN 978-80-89426-69-0 EPUB

ISBN 978-80-89426-70-6 MOBI

9 788089 426676

Žil pre druhých a vlastné ideály, zomrel za česť a ešte sa hrdo pozeral svojim vrahom do očí. Jakub Kray. Miloval manželku nadovšetko, ale ktosi mu ju závidel...

Mnohí uhorskí šľachtici na čele s Františkom Rákóczim II. sa postavili proti cisárovi. Pre ich úspech bola dôležitá aj pomoc z cudziny.

Prinášame historický román autorky Nory Baráthovej odohrávajúci sa na začiatku 18. storočia, v čase krutých protihabsburských povstaní, hrdých bojovníkov a vznešených dám, odvážnych mužov a osudových rozhodnutí.

Víťazstvo nie je vždy sladké, no osud porazených býva krutý v každej dobe.

ISBN 978-80-89426-67-6

9 788089 426676